

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Преплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге преплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ
ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

Уважавајући оставку, коју Нам је поднео Наш Министар Унутрашњих Дела, Светозар Милосављевић, разрешавамо га од досадашње дужности и упућујемо га на његово место у Државни Савет.

Председник Нашег Министарског Савета нека изврши овај указ.

16. јуна 1909. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Председник
Министарског Савета,
Стојан Новаковић С. Р.

МИ
ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог Председника Нашег Министарског Савета, а желећи дати доказа Нашег Краљевског благовољења и признати заслуге за Краља и Отаџбину одликујемо:

Нашим Орденом Белог Орла

ТРЕЋЕГА СТЕПЕНА:

Светозара Милосављевића, Нашег Министра Унутрашњих Дела.

Председник Нашег Министарског Савета нека изврши овај указ.

16. јуна 1909. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Председник
Министарског Савета,
Стојан Новаковић С. Р.

МИ
ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог Председника Нашег Министарског Савета постављамо: за Нашег Министра Унутрашњих Дела Љубомира Јовановића, редовног професора Универзитета и Председника Народне Скупштине.

Председник Нашег Министарског Савета нека изврши овај указ.

16. јуна 1909. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Председник
Министарског Савета,
Стојан Новаковић С. Р.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу априлу 1909. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца априла извршено је у Србији:

1. Убистава	43
2. Детоубистава	7
3. Нехотичних убистава	3
4. Покушаја убистава	31

5. Разбојништава	12
6. Силовања	1
7. Тешких телесних повреда	18
8. Паљевина	51
9. Опасних крађа	194
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	20

Од изложених дела пронађено је:

Убистава	39	или	90.6%
Детоубистава	6	»	85.7%
Нехотичних убистава	3	»	100%
Покушаја убистава	30	»	96.7%
Разбојништава	10	»	83.3%
Силовања	1	»	100%
Тешких телесн. повреда	18	»	100%
Паљевина	9	»	17.6%
Опасних крађа	63	»	32.6%
Злонамерних поништаја туђих ствари	7	»	35%

Највећи број убистава извршен је помоћу *ватреног оружја* (22), затим помоћу *тупог оруђа* (12), помоћу *оштрог оруђа* (8), и помоћу *угушивања* (1).

Узроци са којих су ова убистава извршена леже: у *међусобној свађи* за 19 случајева, у *освети* за 14, у *користољубљу* за 2, у *одбрани имовине* за 2, у *вршењу званичних дужности* за 2. За четири случаја узрок је непознат.

Посматрана према местима у којима су извршена, изложена убистава јављају се: у срезу млавском 3 (1 непронађено), у срезу моравичком 3, у срезу лесковачком 2, у срезу лепеничком 2, у срезу жупском 2, у срезу маџванском 2, у срезу хомољском 2, у срезу подунавском 2, у срезу трнавском 2, у вароши Ваљеву 2 (оба непронађена), и по 1 у срезovima: посавском округа београдског, јабланичком, масуричком, јасеничком округа крагујевачког, расинском, беличком, ресавском (непронађено), темнићском, нишком, нишавском, посаво-тамнавском, пожаревачком, голубачком, јасеничком округа смедеревског, орашком, бољевачком, ужичком, рачанском, и у варошима: Крушевцу, Гуприји и Пожаревцу.

Детоубистава су извршена: у срезу рађевском 2 и по 1 у срезovima: сврљи-

шком, млавском (непронађено), јасеничком округа смедеревског, прокупачком и жичком.

Нехотична убиства су извршена по 1 у срезовима: лесковачком, неготинском и јасеничком округа смедеревског.

Покушаји убиства извршени су: у срезу беличком 3, у срезу космајском 2, у срезу јасеничком округа крагујевачког 2, у срезу јадранском 2, у срезу љубињском 2, у срезу гаковском 2, у срезу подунавском 2 (1 непронађен), у срезу драгачевском 2, у срезу трнавском 2, и по 1 у срезовима: колубарском округа београдског, подгорском, лесковачком, пчињском, деспотовачком, посаво-тамнавском, звишском, бољевачком, зајечарском, добричком, ариљском и у вароши Чачку.

Разбојништва су извршена по 1 у срезовима: космајском, посавском округа ваљевског (непронађено), крагујевачком (непронађено), брзопаланачком, лужничком, рамском, моравском округа пожаревачког, јасеничком округа смедеревског, бољевачком, зајечарском, црногорском и у вароши Смедереву.

Силовање је извршено у срезу гружанском.

Тешке телесне повреде извршене су: по 1 у срезовима: тамнавском, колубарском округа ваљевског, пчињском, јабланичком, гружанском, расинском, темнињском, сврљишком, голубачком, таковском, подунавском, јасеничком округа смедеревског, зајечарском, прокупачком, пожешком, жичком, драгачевском и у вароши Београду.

Паљевине су извршене: у срезу крагујевачком 4 (1 пронађена), у срезу масурчком 3 (1 пронађена), у срезу ресавском 3, у срезу сврљишком 3, у срезу љубињском 3, у срезу бољевачком 3, у вароши Ђуприји 2, у срезу грочанском 2, у срезу посавском округа београдског 2 (1 пронађена), у срезу подгорском 2, у срезу голубачком 2 (обе пронађене), у срезу подунавском 2, у срезу орашком 2, у срезу пожешком 2, и по 1 у срезовима: лесковачком (пронађена), јасеничком округа крагујевачког, лепеничком, неготинском, брзопаланачком, трстеничком, посаво-тамнавском, јасеничком округа смедеревског, зајечарском, заглавском, драгачевском (пронађена), трнавском (пронађена) и у варошима: Крушевцу, Параћину (пронађена), Нишу и Пожаревцу.

Вредност свих ових паљевина износи 26.000 динара.

Опасне крађе извршене су: у вароши Београду 12 (5 пронађених), у срезу косаничком 12, у срезу зајечарском 7, у срезу мачванском 6 (5 пронађених), у срезу јасеничком округа смедеревског 6 (2 пронађене), у срезу космајском 5 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 5 (2 пронађене), у срезу пожаревачком 5 (1 пронађена), у срезу голубачком 5, у срезу љубињском 5 (3 пронађене), у срезу посавском округа београдског 4 (1 пронађена), у срезу крајинском 4 (1 пронађена), у срезу брзопаланачком 4 (1 пронађена), у срезу деспотовачком 4 (1 пронађена), у срезу ресавском 4, у срезу моравском округа пожаревачког 4, у срезу подунавском 4 (2 пронађене), у срезу добрич-

ком 4, у срезу пожешком 4 (1 пронађена), у срезу врачарском 3 (све пронађене), у срезу подгорском 3, у срезу пчињском 3, у срезу јасеничком округа крагујевачког 3 (1 пронађена), у срезу лепеничком 3 (2 пронађене), у срезу неготинском 3 (2 пронађене), у срезу беличком 3 (1 пронађена), у срезу темнињском 3 (све пронађене), у срезу јадранском 3 (2 пронађене), у срезу рамском 3 (1 пронађена), у срезу млавском 3 (2 пронађене), у срезу тимочком 3, у срезу бољевачком 3 (1 пронађена), у срезу заглавском 3 (2 пронађене), у срезу црногорском 3, у вароши Пожаревцу 3 (1 пронађена), у срезу грочанском 2 (обе пронађене), у срезу колубарском округа београдског 2 (обе пронађене), у срезу тамнавском 2 (обе пронађене), у срезу посавском округа ваљевског 2, у срезу ваљевском 2 (обе пронађене), у вароши Ђуприји 2, у срезу алексиначком 2 (1 пронађена), у срезу нишском 2 (1 пронађена), у срезу сврљишком 2, у вароши Нишу 2, у срезу лужничком 2, у срезу драгачевском 2, у срезу жичком 2, и по 1 у срезовима: лесковачком (пронађена), гружанском, расинском, трстеничком, жупском (пронађена), параћинском (пронађена), левачком, азбуковачком, поцерском, рађевском, хомољском, орашком, златиборском и у варошима: Шапцу (пронађена), Горњем Милановцу (пронађена) и Ужицу (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око 14.750 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу добричком 3 (1 прона-

ђен), у срезу крагујевачком 2 (1 пронађен), у срезу посаво-тамнавском 2 (оба пронађена), у срезу тимочком 2 и по 1 у срезовима: космајском, лесковачком (пронађен), лепеничком, жупском (пронађен), беличком, ресавском, моравском округа пожаревачког, љубињском, орашском, рачанском (пронађен) и у вароши Крушевцу.

Вредност уништених ствари износи око 1840 динара.

Поред изложених дела у току месеца априла извршено је још у Србији и 18 самоубиства и то: у вароши Београду 3, у срезу зајечарском 2 и по 1 у срезовима: ваљевском, лепеничком, кључком, жупском, трстеничком, темнињском, бањском, рамском, прокупачком жичком, моравичком и у варошима: Параћину и Смедереву.

Ова самоубиства извршена су: вешањем 10, ватреним оружјем 3, тровањем 2, дављењем у води 1; у једном је случају самоубица легао на железничке шине, те га је воз прегазно, и у једном случају самоубица (учитељица) се полила петролеумом и запалила. У њиховом извршењу леже: у болести, за 7 случајева, у пијанству за 2 случаја, у очајању за 1, у нервози за 1, у рђавом материјалном стању за 1, за 6 случајева узроци су непознати.

Покушај самоубиства извршен је у вароши Смедереву тровањем, а узрок његовом извршењу лежи у *домаћој расири*. Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силовања	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	1	—	—	3	1	—	—	4	16	1	—	—
2	« ваљевски	2	—	—	1	1	—	2	2	9	—	1	—
3	« врањски	4	—	1	2	—	—	2	4	4	1	—	—
4	« крагујевачки	3	—	—	2	4	1	1	6	7	3	1	—
5	« крајински	—	—	1	—	1	—	—	2	11	—	1	—
6	« крушевачки	4	—	—	—	—	—	1	2	3	2	2	—
7	« моравски	4	—	—	4	—	—	1	6	18	2	2	—
8	« нишки	1	1	—	—	—	—	1	4	8	—	1	—
9	« пиротски	1	—	—	—	1	—	—	—	2	—	—	—
10	« подрински	3	2	—	3	—	—	—	1	18	2	—	—
11	« пожаревачки	8	1	—	1	2	—	1	3	24	1	1	—
12	« руднички	—	—	—	4	—	—	1	3	6	1	—	—
13	« смедеревски	4	1	1	2	2	—	2	5	11	1	1	1
14	« тимочки	1	—	—	2	2	—	1	5	16	2	2	—
15	« топлички	—	1	—	1	—	—	1	—	16	3	1	—
16	« ужички	2	—	—	1	1	—	1	2	9	1	—	—
17	« чачански	5	1	—	5	—	—	2	2	4	—	2	—
18	Управа града Београда	—	—	—	—	—	—	1	—	12	—	3	—
	Свега:	43	7	3	31	12	1	18	51	194	20	18	1

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 8. јуна 1909. године АБр. 1074, у Београду.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(НАСТАВАК)

Попис, као што то знамо, не одузима дужнику својину на пописатој ствари. Он, истина, мења, у јакој мери, правну ситуацију дужникову у погледу пописа тога добра, али он нема никако тога добра, да дужника лиши ма и једнога атрибута својине.¹⁾ Он је само један корак, врло важан ка отуђењу пописатога добра, али он сам није још отуђење, због чега дужник има могућности да своје непокретно добро које је узето у попис хипотекује. Наравно, та хипотека имаће свој ранг после пописа, као што смо то већ објаснили. И он то може учинити не само док попис није уведен у хипотекарне књиге, већ и после тога момента (§ 472. у вези са § 509.). Крајњи рок до кога он то може учинити јесте продаја пописатога добра, пошто све до тога тренутка дужник има својину на њему, те се не може рећи, све до тога момента, да он интабулише *rem alienam*. Чак би се хипотека могла са коришћу ставити и после саме продаје, под претпоставком да продаја као неуредна буде поништена. Пошто у том случају дужник није био престао бити сопствеником у моменту интабулисања, то је хипотека могла бити пуноважно стављена на пописато добро.²⁾

Да дужник може хипотековати и добро у попис узето, то се види још и из § 478. (замена од 14. Јула 1898.), по чијем је првом ставу извршна власт дужна позвати на продају. „...Интабулисана или прибележене повериоце на имању које се продаје (до дана судског извештаја о теретима)...“ Дакле, законодавац овде претпоставља, да може бити, на пописатом

¹⁾ Под резервом, разуме се, онога што смо рекли о вршењу *iuris utendi* и *iuris abutendi* за време пописа, у својој књизи: *О попису за извршење одлука судских*, I, стр. 12. и даље.

²⁾ У француском праву то је дискутовано питање, да ли дужник, после транскрипције пописа, може пописано добро хипотековати. Чл. 686. франц. грађ. суд. пост. забрањује изречно само отуђење (*l'alienation*), из чега Colmet-Daage изводи да дужник може ставити хипотеку. Ова солуција има ту незгодну страну, што би дужник, у случају да је попис тражио и добио какав хирограферни поверилац, могао овога оштетити, на тај начин што би пописано добро хипотековао после транскрипције пописа: та би хипотека искључила тога повериоца. Истина, на ову примедбу се може одговорити да, у француском праву, хирограферни поверилац ни пописом не постаје заложним повериоцем; пописом он само спречава дужника да пописано добро отуђи. Иначе је положај њихов непромењен: хирограферни поверилац нема права да се, из пописаног добра, и ако га је он пописао, првенствено, према другим хирограферним повериоцима (који пописа тражили нису), наплаћује, већ, у року за пријаву одређеном, може сваки хирограферни поверилац доћи и конкурентно (по гурери) наплаћити се из пописаног добра, са повериоцем који је попис тражио. Glasson не дели мишљење Colmet-Daage-ово, већ налази да дужник не може, на штету хирограферног повериоца који је попис тражио и добио, пописано добро не само отуђити него ни хипотековати. Хипотека, стављена после транскрипције пописа, нема, дакле, вредности према томе хирограферном повериоцу, из чега би изишло да је поверилац хирограферни који је добио попис постао једна врата заложног повериоца. Boitard, Colmet-Daage et Glasson, II, p. 421. et 422.

добру, и таквих интабулација које су увелене у књиге тек пошто је суд свој извештај о теретима послао извршној власти. О тим интабулацијама ова последња власт не мора, као што се види из наведеног прописа, да води рачуна: на име, она није дужна, сазнавши да су неке хипотеке и после пријама извешћа о теретима на пописато добро стављене, тражити допуну извештаја, те да и ове доцније хипотеке објави. Ако би она то морала чинити, онда би продајна процедура била ометена, пошто би се могло десити да се, и после другог извештаја, упишу на исто добро неке нове интабулације, што би изазвало потребу и трећега извештаја ит.д. Нити, пак, извршна власт има за дужност да саопштава продају хипотекарним повериоцима, познијим од извештаја.¹⁾ Како, у осталом, она те повериоце може сазнати самоиз судског извештаја, и како полицијска власт не тражи нити сме тражити накнадне извештаје, већ мора, у року у § 474. прописаном, приступити огласу, то она не може ни знати који су то повериоци који су своје хипотеке после извешћа уписали. Интерес јавни, да се са продајама не одуговлачи претпоставља се интересу поверилаца, убаштињених после извештаја: они могу, истина, бити оштећени због тога факта што нису знали за дан продаје, али интерес појединаца, као што мало час рекосмо, мора уступити пред општим интересима.

Шта би било, ако би суд пропустио, у своме извештају, означити једнога од хипотекарних поверилаца? Да ли би тај поверилац имао каквог права против купца хипотекованог добра?

Треба одговорити: да све право које би у таквом случају имао тај поверилац, то је да се жали противу продаје, а из тога разлога што му саопштена није била (§ 501.). Јер извешће судско о хипотекама има само тај значај, да извршна власт сазна који су хипотекарни повериоци на пописатом добру, како би им се продаја, као лицима заинтересованим, могла саопштити. Други циљ се ту није имао у виду. Из чега излази да хипотекарни поверилац чија залога није била означена у извешћу судском и који, због тога, није ни био полицијском влашћу позват на продају, нема никаквих права против купца пописате непокретности, ако се он у законском року није жалио против продаје. По § 489. ставу 2. и 3. продаја јавна непокретних добара ослобађа ове свих хипотека (односно прибележака) које су на њима постојале тако да купац добија тапију на једно добро на коме никаквих залога нема. (То се у француском праву зове: *la purge des hypothèques* — чишћење добра од хипотека). Иначе, ко би се надметао на јавној продаји, када би добро које је на таквој једној продаји било куп-

¹⁾ Али, ако је била већ једна продаја која је, на жалбу заинтересованих, уништена, па се потом хоће да одреди нова продаја, тада мора извршна власт тражити ново извешће о теретима. Како ће, у таквом случају, махом протећи прилично дуго време од дана првога извешћа до времена када се буде одређивала нова продаја, то је добро да се тада тражи од суда прво извешће, пошто ће вероватно бити нових хипотека, чјим повериоцима, као заинтересованим, треба такође саопштити продају (§ 509. — допуна од 14. Јула 1898. год.).

љено имало бити понова излагано продаји, на захтев каквог хипотекарнога повериоца чија хипотека није била означена у судском извешћу о теретима?¹⁾

Међутим, тај факат да је један поверилац изостављен у извешћу њега не лишава право првенствене наплате из новаца који су добијени продајом дотичнога добра. Када се буде чинио распоред од тих новаца, он ће се јавити суду, и, у наплати, даће му се ранг који му припада према дану уписа његове хипотеке. (Тач. XVII интаб. Уредбе.)²⁾ Сва штета која за њега може проистећи отуда, што и његова залога није била означена у извешћу о теретима, јесте евентуална ниска цена продатога добра, коју би он, да је присуствовао продаји, својим надметањем можда подигао био. Али, и ту штету може он избећи, жалећи се против продаје и ништећи је. А ако ово правно средство није употребио зато што је доцкан сазнао за продају, и тако рок за жалбу пропустио, могао би он тражити накнаду штете од суда који је, састављањем непотпунога извешћа, био узрок његове штете (§ 502.). Разуме се да он, као actor, мора доказати штету и кривицу суда, јер *actori incumbit probatio*.

Исто тако не могу излагати новој продаји добро непокретно, једном продато, ни они хипотекарни повериоци који су своје хипотеке уписали после извешћа судског о теретима. Они чак немају право ни да се жале против продаје са тога разлога што им ова није саопштена, пошто, као што ћемо то већ видети, они не долазе међу лица којима извршна власт има да саопшти продају (§ 478.).

²⁾ Суд има, даље, у своме извешћу дазначи и *прибелешке* које би биле уписане на пописатом добру. Прибелешка је хипотека коју незаложни поверилац може добити под условима у грађ. суд. поступку прописаним (§ § 393. à 397.). Суд има да у извешће стави све прибелешке, без обзира на то да ли су оне оправдане или не. Он нема да испитује тада, да ли постоји њихово оправдање (§ 386.), као ни то, да ли ће оне имати какву важност, ако нису оправдане. То све може бити предмет редовног спора; али, у оваквој прилици, суд се не може упуштати у решавање тих питања (§ 392.).³⁾ Наполетку, претпостављајући баш да неоправдана прибелешка не сачињава хипотеку, и да би такав поверилац могао бити искључен из конкурса хипотекарних поверилаца, остали повериоци дужникови могли би му ипак, узмимо, признати својство хипотекарнога повериоца. Међутим, по претпоставци, суд таквог повериоца није уврстио у извешће, због чега му продаја није могла бити саопштена, последица чега је била, рецимо, слаба продајна цена пописатога добра.

³⁾ *Надантабулације и надприбелешке*. Поверилац чији дужник има интабулисано

¹⁾ У француском праву, као што ћемо видети, у опште оглас продаје непокретних добара не садржи имена хипотекарних поверилаца (чл. 696. франц. грађ. суд. пост.).

²⁾ Boitard, Colmet-Daage et Glasson, *Leçons de procédure civile*, II, p. 432.

³⁾ Питање је спорно: какву важност има прибелешка која није оправдана.

На крају месеца шаље се Министарству Унутрашњих Дела извештај о броју путника по хотелима све три врсте и бројни однос по народностима.

О лицима која се настане по приватним становима — собама за самце — овај одељак не води рачуна, већ пето одељење преко криминалног чиновника односног квартала или политичка полиција за своје циљеве.

(СВРШИТЕ СЕ)

Жив. А. Лазић

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Један интересантан случај аутосугеестије. — У једном селу близу Будим-Пеште живео је Јохан Гебелес, древна пијаница, која је у својој напитости увек на страховит начин злостављао своју добру жену; у почетку 1897. био је своју жену толико једном цепаницом по глави, да је она онесвесана морала бити пренесена у болницу и из ње је могла бити пуштена као излечена тек после четири месеца. При саслушању, услед неспретности, изјавила је, да је сама нанела себи повреду, у времену кад је сама била у кући. Место да је то Јохана опаметило, он је поступао са својом женом још грубље, кад се ова вратила кући.

Једне летње недеље био је Јохан у механи са својим „мокрим братом“ Антоном Филепом; из механе су изашли доцкан у вече, и то мртви пијани. У повратку кући срео их је Јохан Ђери, двадесетогодишњи младић и додао је неколико речи пијаним друговима, који су се турмали у ходу.

Одмах по том раставили су се пијани другови; Филеп је ушао у своју кућу и убрзо заспао, а Гебелес је застао своју жену у дворишту, и, по свом обичају, одмах је почео јурити је штапом да је бије. Жени је пошло за руком да се спасе бегством на улицу. Побегла је својој матери и тужила јој се сва уплакана.

Мати је била ужасно раздражена још и због ранијих саопштења о злостављањима; сада је дохватила један оштар кујнски нож, пожурила Гебелесу, нашла га да тврдо спава на земљи и свом снагом задала му два ударца ножем у груди. Рањеник се неколико секунда трзао, па је по том умро од унутарњег крволитења. —

Међутим је пијани друг Филеп имао врло немиран сан; неколико пута је у сну докикивао Ђери-у, да остави на миру његовога пријатеља; тако исто неколико је пута гласно викао: „Ђери! Ђери!“ Кад је сутра дан устао, испричала му је жена историју о ноћашњем убиству, које се већ рашчуло свуда по селу, за тим, да је се убица драговољно јавила власти, као и то, да је сад већ заједно са ћерком у затвору.

Филеп је запањен слушао своју жену, али није рекао ни једне речи.

После неколико дана пријави се Филеп полицијској власти и на протоколу изјави следеће: Он се поменутог вечера враћао кући заједно са Гебелесом, и тада

је Ђери ступио с њиме у свађу, извадио нож и два пута убо Гебелеса. Он — Филеп — је рањеника отпратио до куће, положио га на простирку од јагњећег руна, па је се пијан вратио кући и за столом заспао. На ту доставу Ђери буде притворен. Истрагом буде утврђена неоснованост тога окривљења, те иследни судија пусти Ђери-а из притвора.

У марту месецу био је главни претрес код будим-пештанскога поротнога суда. Сведок Филеп поновио је са свим одређено своју оптужбу и детаљисао је.

Председник (окривљеној): „Шта имате ви да кажете на ово?“

Окривљена: „Он лаже; ја сам тога човека избола ножем у својој ужасној разјарености“.

Филеп: „Она лаже; ја сам својим очима видео, кад га је Ђери убо ножем, мени је рањеник пао у наручја и ја сам га отпратио кући“.

Председник: „Али на улици пије нигде било трагова од крви, тако исто ни у дворишту, нити на вашим хаљинама. Шта више ране су биле од неког великог пожа“.

Филеп: „То не могу да разумем. Али на истинитост мојих исказа готов сам да положим заклетву“.

На основу стручњачког мишљења, од сведока није примљена понуђена клетва. Убица је ослобођена сваке казне, пошто је дело извршила у највећем душевном афекту, и што је доказано, да су живот и здравље њене кћери били у опасности од испада пијаног мужа.

Филеп још увек тврди, да је Ђери био убица.

Решена загонетка. — Пре неколико година били су становници једног малог штајерског села неколико месеца у највећем раздражењу и недоумици. Сеоска општина протезала се дубоко у планину, чија је северна страна била покривена шумом, док је на јужној страни била између винограда по где где нека мала колиба појединих сопственика.

Раздражење становништва изазвано је тиме што су у кратким међувременима налажене раштркане и разбацане плајвазом писане цедуљице казниме садржине (увреде величанства, грђење власти и њених органа, опасне претње итд.); цедуљице су налажене на разним местима у селу, делом разбацане по земљи, делом прикуцане по кућама или обешене на виноградске тачке. Истрага је утврдила, да је те цедуље неко у злој намери распостирао, те је на основу тога падала сумња на разне личности у општини, према томе на како је рафиниран начин измишљена садржина цедуљица, или на којим су местима оне нађене; тако је седам становника тога села притварано и дуже времена држано у затвору. Али кад киша од цедуљица није престајала за све време док су осумњичени лежали у затвору, цела је ова ствар остала за истражнике загонетном.

Кад се тај догађај налазио у изложеном стадијуму позван је један виши полицијски чиновник из оближње велике вароши, који је одмах у почетку истраге

обратио сву пажњу на цедуљице, које су биле приложене актима као — *corroga delicti*. Испитивањем свију цедуљица истрага је већ била показала, да су у њима исте погрешке у правопису, исти начин излагања, исте погрдне речи, што је пружило полазну тачку, да је све те цедуљице писала једна иста рука; даље и то, да се садржина цедуљица односила на такве личне односе, које је могао знати само човек добро упознат са месним приликама.

Новоме иследнику пало је нарочито у очи нешто друго, на име то, да су разне цедуљице биле од разних врста хартија, као беле, отворено и затворено плаве, коцкасте и пругасте, као и од жуте и мрке хартије за паковање. То је дало повода закључку, да сироти и необразовани људи, као што су били притворени сељаци, нису били у могућности, да располажу толиким разноврсним сортама хартије, те дакле да нису могли бити ни прави кривци.

Па где се онда имао тражити кривац?

Већ при разматрању акта, иследнику је пала сумња на једнога петнаестогодишњег дечка, који је чешће саслушаван као сведок, а који се такође налазио у општини, пошто је био близак сродник председнику општине. Падало је у очи, да је већином он сам био тај, који је видео извесне личности, како растурају цедуљице, док су их и други морали и требали видети. Тако исто изгледало је необјашњиво како то, да се траг злочинцу није могао пронаћи приликом ноћних жандармериских потера, којима се увек придруживао председник општине, заједно са својим младим сродником, већ су увек и после тога налажене цедуљице казниме садржине.

Та сумња појачала се у иследника подацима које је прибавио за време прве истраге. Председник општине, са изузетком свога потписа, био је неписмен, те га је у послу помагао млади сродник, који је, услед своје болешљивости, мало био заузет послом. Тако је могао имати прилике, да му дођу до руку акта из разних места. Изгледа да је ту нашао и извор, да дође до разноврсних хартија. Иследнику је најзад пошло за руком да утврди, да су се разне цедуљице потпуно поклапале са местима где је на разним актима била исечена или исцепана хартија: поклапање је било потпуно и по величини, и по формату, и по врсти хартије и по местима где су исцепана. На тај начин, није могло бити више сумње, да је цедуљице исписивао више пута помињани дечко, као и то, да их је сам и распостирао.

На основу прибављених доказа иследник је ставио у притвор председничког сродника и затим га сproveо суду, те је тако завршио свој посао. Тек на даљем судском ислеђењу дечко је потпуно признао дело, изјављујући, како му је чинило задовољство, кад је на некога бацно сумњу да је кривац, те је на основу тога овај био притваран.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине радујевачке, актом својим Бр. 1585, пита:

»Овдашње стовариште соли, актом својим од 6. маја тек. год. Бр. 635, спровео је суду овоме Јована Боболана земљ. из Прхова, који је ухваћен у крађи соли приликом истовара из шлепа, па је молило, да се за ово дело по закону казни.

По извршеном ислеђењу утврђано је, да дело крађе постоји, с тога је суд овај пресудом својом од 14. маја тек. године Бр. 1319 казнио Јована са три дана затвора, поред тога осудио га је на плаћање и других трошкова у суми од 8 дин.

Кад му је ова пресуда на потпис саопштена, суд је овај одмах писао општини Прховској да над Јованом изврши пресуду, но суд општине прховске актом својим од 24. пр. м-ца Бр. 1018 одговара, да Јован Боболан није радио на истовару соли при овд. стоваришту, већ његов старији брат Александар Боболан онд. који је ову крађу извршио и требао бити кажњен, но да је он лажно своје име показао како стоваришту тако и суду, па с тога ову казну над Јованом није ни могао извршити.

Моли се уредништво за објашњење, како ће се и над киме извршити ова пресуда а да суд не падне у грешку, те да тиме на себе навуче одговорност?»

— На ово питање одговарамо:

Да се је тај суд користио наређењима § 15. и 16. Полицијске Уредбе, и одмах осуђеног крађивца ставио у затвор, чим је пресуду изрекао, он сада не би имао потребе да разбира: шта ће да ради.

Осуђени би издржао затвор, и лажно му име не би ништа помогло, јер је тај суд знао, да је он извршио крађу, те није било никакве зебње, да ће неко други понети одговорност.

Са свим је другчија сада ствар, кад пресуду има да изврши суд општине прховске, јер за њега не може бити све једно, да ли ће ухапсити правога кривца Александра, или његовог брата Јована, јер за првога нема пресуду, а за другога зна да није крив.

Не остаје, дакле, ништа друго, него да се цела ствар почне из почетка, јер дело још није застарело.

Како је за суђење ове кривице, према месту где је учињена, надлежан тај суд, то нека он одмах пише општини прховској и тражи, да му Александра упути, па чим га узме на одговор како за дело крађе, тако и за дело обмане власти из § 359. у вези са § 341. тач. 2. кр. закона, нека донесе своју пресуду, водећи рачуна и о наређењима § 323. поменутога закона, па нека је одмах и изврши.

После овога, њему неће пасти на памет да мења имена.

II

Суд општине ропочевачке, актом својим Бр. 915, пита:

»Један грађанин ове општине, пресудом овога суда Бр. 840, кажњен је са 20 дана затвора, на тужбу приватног лица, за дело из § 375. кр. закона, и пресуда је постала извршном, јер се осуђени није ни жалио.

Извршујући своју пресуду, суд је осуђеног ставио у затвор и он је био издржао скоро 8 дана.

Осмог дана предстао је суду приватни тужилац и протоколарно изјавио, да прашта казну осуђеном и тражи да се одмах пусти у слободу.

Како општински суд није знао, да ли сме ово учинити или не, он спроведе изјаву приватног тужиоца средској власти, тражећи од ње упутство.

Али пре, него што је у опште доспео одговор, осуђени замени казну затвора новцем и суд га тада пусти.

На два дана после овога, начелник средски актом Бр. 11379, наређује, да се осуђени одмах пусти из затвора, пошто, вели, приватни тужилац има права да му казну опрости по т. 2. § 397. кр. закона.

Моли се уредништво за обавештење: да ли је тужилац могао опростити казну, као што средски начелник вели; и да ли је суд дужан да врати новац осуђеном, кад је он казну затвора заменио новцем пре него што је дошао акт средског начелника.

Ако се новац мора вратити, онда на који ће се то начин извршити?»

— На ово питање одговарамо:

Као што је објашњено и у бр. 5. овога листа за ову годину под I, уредништво налази, да пресуду не треба извршавати кад се дело казни само на тужбу приватног лица, па тужилац кривцу опрости у смислу т. 2. § 397. кр. закона.

Према томе, суд је требао пустити осуђеног из затвора онога дана, кад је тужилоц изјавио да му казну прашта.

Кад то суд није учинио, него га је даљим задржавањем у затвору нагнао да казну затвора замени новцем, онда је та сума неправедно узета и унесена у касу, па треба и да се врати.

Како је она, међутим, већ проведена кроз књиге општинске као приход, то ће суд, на полеђини акта средске власти Бр. 11.379, донети одлуку да се ова сума врати, па је и вратити на признаницу, коју ће завести после у дневник издавања, а акте придружити рачунима у своје време (у овереном препису) да се издаток оправда.

III

Суд општине темске, актом својим Бр. 1454, пита: да ли је застарела једна иступна кривица с обзиром на оно, што је по њој до извесног времена рађено.

— На ово питање одговара се, да кривица није била застарела у доба од 10. децембра 1907 до 10. марта 1908 године, јер је застарелост била прекидана оним радовима од 9. и 30. јануара и од 7. марта 1908 године.

Али, треба водити рачуна да застарелост није наступила од 10. марта пр. године па до сада, јер суд о томе ништа не говори.

О застарелости, пак, нека прочита обавештење дато у овој години, па ће моћи и сам оценити ову без новог питања.

IV

Суд општине крњевске, актом својим Бр. 2134, пита:

»Општина ова има нарочитог благајника, који је изабран од стране одбора у смислу чл. 112. закона о општинама пошто општина има преко 500 пореских глава.

Овај благајник неписмен је, и као такав он само отвара и затвара касу, а све му послове врши општински писар, изабран по чл. 113. поменутог закона, па га чак и потписује на свима актима по којима се новац прима па чак и на пореским књижицама.

Овај писар нема никакво нарочито овлашћење од стране благајника да га може потписивати.

Благајник није положио ни заклетву по чл. 108. поменутог закона.

Да би се законски прописи одржали на висини суд моли уредништво за обавештење:

1. Кад је овај благајник неписмен да ли га онда сме други потписивати по свима предметима, по којима се новац за рачун општине прима, и да ли тај други мора за то имати нарочито писмено овлашћење;

2. Кад је до сада потписивање вршио писар без писменог овлашћења, да ли би на случај каквих злоупотреба по рачунима одговарао сам овај писар и кривично и материјално, или би одговарао и благајник;

3. Ако од сада благајник писмено овласти писара да га потписује, ко ће онда одговарати на случај злоупотреба — писар или благајник; и

4. Кад благајник до сада није положио заклетву, да ли је његов досадашњи рад законит, и треба ли сада да ову положи?»

— На ово питање одговарамо:

Истина у чл. 112. закона о општинама не стоји изрично написано, да благајник општински мора бити писмен и способан да сам непосредно рукује пословима, али је одбор ипак учинио једну погрешку, што је изабрао неписмено лице за благајника, па му чак одредио рачуновођу.

Ово би још било разумљиво да је за благајника узет један од кметова те да се тако учини извесна уштеда у корист општинске касе, али кад то није случај, онда је погрешка у толико већа.

Ову погрешку одбор треба одмах да поправи, јер он носи нарочиту одговорност за ову врсту послова, пошто он и врши овај избор благајника.

Благајника не сме потписивати нико на новчаним документима без нарочитог овлашћења или без присуства двојице писмених грађана, јер он може одрећи пријем сума па би материјалну одговорност, а евентуално и кривичну, носио онај, који исправу потписује.

Дотле, докле се овај благајник не смени треба да овласти другог, који ће га потписивати.

Кад благајник изда писмено овлашћење за потпис, па би после било злоупотреба онда он одговара материјално, а оно друго лице кривично, ако се, наравно, утврди да има и његове кривице, односно да је оно упропастило новац.

Одбор треба одмах да закуне благајника у смислу чл. 108. закона о општинама, јер тако закон тражи.

Послови благајника до сада свршени не могу се оспорити због тога што није био положио заклетву.

V

Суд општине мелничке, актом својим Бр. 1550, пита:

„Извесно лице дугује ово општинској каси 500 динара облигационог дуга.

Дужник нема стоке нити какву другу покретност, од куда би могао дуг исплатити, већ у место дуга нуди општини извесно своје имање.

Како је општини потребно имање које дужник нуди, то је одбор решењем својим од 28-XII-1908 г. № 2927 на основу чл. 86. тач. 4. закона о општинама, уважио понуду дужникову, и исто је решење суд преко своје надзорне власти послао господину Министру Финансија на одобрење.

Господин Министар, односно пореска управа, претписом својим Бр. 396 искључује се из решења по овој ствари као ненадлежан наводећи да је одбор општ. по чл. 86 т. 4. зак. о општинама овлашћен да решава да општина може купити какво непокретно добро, и такве одлуке ваља у препису по чл. 85 зак. о општинама послати надзорној власти како би власт у потребном случају могла поступити по чл. 152 закона о општинама.

Што се тиче исплате купљеног имања замењивањем између општине и дужника, такођер вели да није надлежан, — и да у овоме случају важе прописи чл. 86 и 152 закона о општинама поред осталих законских прописа.

На основу претписа пореске управе суд је ово општински послао надзорној власти решење одбора бр. 2927, — те да на основу чл. 152. закона о општинама донесе своје решење.

Уз пошљај ове одлуке напоменуто је, да је препис на основу чл. 85. зак. о општинама послат власти још 31-XII-1908 године.

Надзорна власт враћа решење бр. 2927 са напоменом да ако је суд послао власти препис решења, и ако власт исто у року од 10 дана није задржано од извршења, онда нема више шта даље по томе радити.

Поводом изложеног, а ради правилне припреме законске учтиво се моли уредништво за следеће објашњење:

Да ли је довољан рад по одлуци суда и одбора бр. 2927 у колико је до сад урађен па да дотична одлука има правне пуноважности, или би исту поред надзорне требала одобрити још која виша власт, и на основу ког законског прописа.

— На ово питање одговарамо:

По тачци 4. чл. 86. закона о општинама, одбор решава да општина може купити какво непокретно добро.

Ни ова, нити која друга одредба законска не условљава ма какво одобравање које друге власти.

Према томе, кад се за ову куповину не тражи одобравање каквог новог приреза, него се шта више тиме наплаћује једно сумњиво општинско потраживање, онда се може примити без икакве бојазни у толико пре, што је суд слао одборску одлуку и г. Министру Финансија и надзорној власти, па нису чињене од стране њихове никакве примедбе.

Само треба одмах извршити убаштињење на ово добро, и кроз књиге првести одужење општинског капитала.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

У прошлом броју „Полицијског Гласника“ изнели смо крађе које је *Владимир Јаковљевић* извршио до његове осуде, а овде ћемо објавити крађе које је по своме признању учинио по бегству из Казненог Завода до сада.

41. Истога дана када је из завода побегао, 3. маја прошле године, у сред дана ушао је у бакалницу Браће Чистопулос до механе „Лазаревац“ у Савамали и из фијоке дигао што је ситнице нашао. Ну ту га примети из позади себе шегрт и потрчи за њим, док га жандарми код хотела „Лондона“ не ухвате и спроведу Кварту Савамаалском, одакле је из ходника понова успео да побегне.

42. Чим је из кварта побегао навратио је у дуванциницу код „Нанодеопа“ у Македонској улици, где дигне три кутије најфинијих цигарета, па онда преко Палилуле оде у Болеч, где преноћи и сутра дан стигне у Гроцку.

43. У Гроцкој у кафани код „Престолонаследника“ из отворене фијоке дигне 36 динара и продужи даље.

44. Одатле дође у Пожаревац, где је, вели, извршио више опасних крађа, али када је покушао да обије фијоке у радњи неког тамошњег житарског трговца, Јеврејина, буде ухваћен и доведен у начелство, одакле је такође четрнаестог дана успео да побегне.

45. У селу Болечу погоди се код неког Митра Вићентића да му чува бостан. Ту је стално лубенице и диње крадом продавао, а једно вече договори се и прода неким сељацима из Винче 300 комада, па пошто су сељаци бостан отерали онда припуцају с обе стране из пушака, те да маскирају као да су лопови бостан покрали и да их је он гађао. Сироти Митар сутра дан био је још весео да му „верени“ слуга није погинуо, а да му и остатак дрски „лопови“ не би дигли он обере сав бостан, ма и зелени, а Владимира пошље да му чува виноград.

46. У винограду још је више ћарио, јер је грође била скупије и сваки дан је продавао по 10—15 кила, а већ не може да се нахвали како се лепо проводио и частио са сељанкама из околине. Ну кад је сељак видео да му је и грођа све мање и мање он брже боље и виноград обере и Владимир се с тужним срцем морао растати са тим „брајским“ местом.

47. Ну срећа га нанесе на сеоског кмета Обрада Јелића, који је био истерао виноградију и тражио новог, те тамо ступи. И ако

је виноград био ван села ипак је и ту ћарио око 100 динара, а кад је виноград обрат онда је при поласку домаћиновој удајој ћерци из другог села, која је била дошла на „бербу“ дигао низу од 10 дуката и онда се понова зажелео Београда.

48. Чим је у Београд стигао дигао је на опасан начин хлебалу испод механа „Тетово“, Сави Максимовићу, сто и неколико динара.

49. За тим једном касанину на Цветном Тргу обијањем 140 динара.

50. Касанину Дади на Краљеву Тргу обијањем 50 динара.

51. Више других ситнијих крађа, којих се више и не сећа.

52. „Али сад долази оно што сваком оваквом занацији после оваквих послова може да пазира, а то је — бојбукана. Дакле дошао сам ансе, а ево како. Не сећам се тично али мислим да је било око половине октобра пошао ја ко човек да се мало прошетам и како одавно писам пролазио фишеклијом помислим, хајд да се тамо прођем. Шетајући дођем иза кафане „Женева“ до једног кречара, коме сам раније једном приликом био дигао око 40 динара, те се очас реших да окушам срећу поново. Али сам се преварио у рачуну, јер пошто сам обио фијоку нисам у њој ништа нашао, па тамај ја на врата, а и газда предаме, но ја га одгурнем и клиснем све трчећи кроз једно споредно сокаче, а за мном се дигне читав хајка. Однекуд се обре и један полицијски писар, који је целу ону булументу што се за мном надала предводио с револвером у руци. Ко зна докле би се тако јурили да се преда мном од једном не испречи један возар — војник — са исуканом јатаганчином, те и ако сам имао револвер, пред његовом одлучношћу да ме ножем клепи морао сам стати. У том дође и писар са светином, те сам се морао предати. Да би се прикрио да сам одбегли робијаш кажем се у кварту као Милан Микетић из Андријевине у Црној Гори, с киме сам се раније био у Суботици упознао. Док је из Црне Горе дошло уверење и крштеница за мене одлекао сам у притвору неких шест месеци, али срећом све у болници те ме је суд с обзиром на дуг притвор, малолетство и „добро“ владање 9 априла ове године осудио само на месец дана затвора, 9. маја био сам већ у слободи.

53. Одмах по отпусту одем у Бајанов млин на топчидерском друму, завучем се за дана у један хошак, ноћу обијем фијоку у продавници и дигнем ту 30 динара, па се сутра дан кад су отворили врата неопажено извучем.

54. Други дан извршим крађу једном касанину на Вел. Пијаци у 15 динара.

55. За тим Ковачевићу, солару, 12 динара.

56. Драгојевићу, дрвару, једном 4, а други пут 31 динара.

57. Другом једном дрвару у два маха по 8 и 2 динара.

58. Сарачу на Цветном Тргу 20 динара.

59. Четири поменуте опасне крађе на Великој Пијаци.

60. У продавници јечма и овса у Краља Александра улици 130 динара.

61. У стоваришту обуће Кладиса и Коми. 40 динара.

62. На послетку покушај оне крађе у бараци на Краљевом Тргу, када су ме ноћни стражари Петко Митић и Сибин Трифуновић ухватили и власти предали.

Свој дуги животопис Владимир је завршио са љубавним авантурама, у којима бриљирају и неке женске из београдског друштва, код којих је важио као студент Универзитета. Носио је се увек лепо и ноћивао по бољим хотелима под лажним именом.

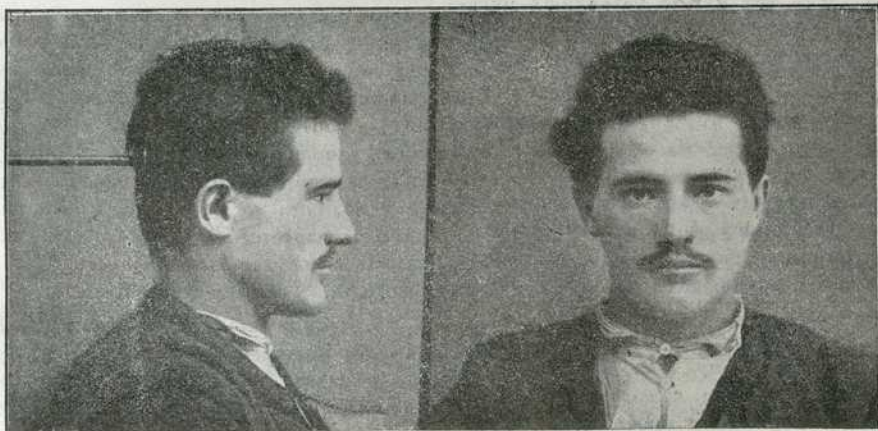
Свестан је шта га чека за оволике силне крађе, које је махом извршио на опасан начин, али је ипак безбрижан и насмејан. Свакако се нада да ће му се опет кад год указати прилика да умакне од заслужене казне. Учињених дела не стиди се и хвали се да их је махом дању вршио. Друштва никад није имао, јер друге лопове „презире“. И када би, вели, био пуштен у слободу ипак не би могао дати обећање да неће више красти, јер му је немогуће икакав посао радити, пошто је се од тога одавно одвикао, управо никад га није ни радио.

Моле се све полицијске власти да акта по побројаним крађама, а и које нису овде поменуте, а сумња се да их је овај Владимир могао извршити, пошљу Кварту Варошком, који противу њега води петрагу.

Т Р А Ж Е С Е

Танаска Радојковића — „Товрљана“, из Краљева. Јовицу Костића, из Аранђеловца, и неког Младенчића, из Велике Дренове, све коцкаре, тражи начелник среза колубарског округа београдског, да му се стражарно упуте.

Танаско, чију фотографију износимо, излазио је у 5. броју „Полицијског Гласника“ од 1907. године, и то под именом Милана Лазаревића, а под тим га именом и сада тражи поменути

начелник. У фебруару 1907. год. утврђена је његова идентичност, и тада га је Управа града Београда спровела војној власти на одслужење рока. „Товрљан“ је стар 20 година, носав, жућкасто-зелених очију. На левом крају леве обрве има ожиљак од ране, неправилног облика, величине 2/0.5 см; на левој страни потиљка има белегу од посекотине, у облику криве линије величине 2.5 см.

Лични опис Јовице и Младенчића није познат. — Денеша начелника среза колубарског округа београдског Бр. 8753.

Милева, кћи Петра Марјановића, тежака из Ланпшта, 7. т. м-ца отумарала је од своје куће и до сада се није могла пронаћи. Она је стара 16 година, плава, дугих образа, повисока и пуна. Од одела има реклу црвен-

касте боје и црну сукњу; босонога је. — Денеша начелника среза беличког Бр. 11668.

Николу Станковића, радника из Београда, тражи кварт палилушки, али му не зна место пребивања, нити лични опис. — Акт Управе града Београда Бр. 28.766.

Стојана Тодоровића, хлебарског радника, тражи начелство округа смедеревског, ради извршења једне преусуде над њим. Он је отумаро из Смедерева, а стар је 33 године, средњег раста, плав, округлог лица, у македонском оделу. — Акт начелства Бр. 5301.

Нека све полицијске и општинске власти живо потраже нестала лица и пронађена упуте именованим властима, које су тражење захтевале.

П О Т Е Р Е

Мита Станковић, бивши ужар из Паравина, решењем првостепеног ђупријског суда стављен је под суд за преступну просту крађу, али се не зна где се налази. Мита је родом из Ратара у округу врањском, стар 30 година, а лични му је опис непознат. — Акт првостепеног ђупријског суда Бр. 13745.

Непознати злочинци на разбојнички начин убили су Стану Стеванчевић, удову из Злодола и том приликом однели 25 труби разног платна, 11 тканих вунених сукања, 5 шареница, 2 губера, 1 ћилан од три поље, више пари чарапа, и повећу количину упредене вуне за ткиво и плативо. — Денеша начелника среза рачанског Бр. 8670.

Александар Јулијус, радник из Београда, одговара код кварта палилушког за зло-

ципеле. Једном је и судски осуђиван. — Денеша начелства округа смедеревског Бр. 5397.

Драгутин А. Симић, бивши општински писар из Бадовинаца, одговара код начелника среза мачванског за превару, али се крије од власти. Он је стар 25 година, малог раста, сувонав, црне косе и бркова, испод левог ува има ожиљак од скрофула, а кад говори шушка. На себи има гуњ и чакшире од шајка, на глави пешпир, а на ногама опанке. — Денеша начелника среза мачванског Бр. 12.467.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

К Р А Ђ А С Т О К Е

Ноћу између 9. и 10. т. м-ца украден је један коњ из појате Димитрија Милошевића, из Мужинца у срезу бањском. Коњ је матор 8 година, алатаст, са жигом „в“; предње су му ноге коване турским, а задње немачким ковом. — Денеша начелника среза бањског Бр. 7753.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ову крађу и крадљивца.

НАЂЕН ЛЕШ

9. тек. м-ца аласи код Костолца извадили су потпуно наг леш једног непознатог женског лица. Леш је малог раста, смеђе масти, округла лица, кратке, смеђе косе, танких црних обрва, неразвијених дојки са великим брадавицама, по чему се закључује да је женска морала бити стара 18—23 године; на десној руци има белегу од пецковања, у оба ува позлаћене минђуше, а на десној руци излизану бурму од месинга. На лешу нема никаквих повреда.

Нека све полицијске и општинске власти настану, да се што пре утврди идентичност леша, а приватни се моле, ако би знали што о овоме лешу да о томе извести најближу полицијску власт или начелника среза пожаревачког с позивом на акт Бр. 12201.

Н А З Н А Њ Е

Комилети „Полицијског Гласника“ за године: 1905., 1906. и 1907. у елегантном тврдом повезу могу се добити у уредништво по цену од 15 динара за једну годину. За оне, који сва три комилета узму уједно, цена је свега 40 динара.

Комилети овога листа у меком повезу за године: 1906. и 1907. коштају по 12 динара или оба заједно 20 динара.

Комилети за 1908. годину готови су такође, и они у елегантном тврдом повезу коштају 20, а у меком повезу 15 динара.